

Recensie: All my sons ★★★★****

The Old Vic Londen
woensdag 29 mei 2019

foto © Johan Persson

Recensie:

In zijn laatste speelweek gaat het sterke All my sons van Arthur Miller in the Old Vic in Londen. De voorstelling is hopeloos uitverkocht na unanieme lovende vijfsterrenrecensies. Recensies uit de Britse pers die zelfs de meest doorwinterde cultuurliefhebbers met een korreltje zout nemen. 'Over het algemeen is de pers hier wel erg gul met het geven van sterren voor podiumvoorstellingen.' beamen de meeste toeschouwers die we spreken. Ook bij All my sons, dat op vlak van set en kostuums die van de hand zijn van Max Jones, geen enkel risico neemt, is dat niet anders. Voor de zoveelste keer krijgen we een huis op een podium te zien dat naar voor schuift dit seizoen. Het begint bijna een cliché te worden nadat we krak hetzelfde zagen in Ibsen Huis, Rutherford and Son en nu dus ook in All my sons. Knap is de videomontage van Duncan McLean die wat verkleurde korte VHS familiefilmfragmenten waarin hoofdrolspelers Sally Field (die we kennen uit o.a. Mrs. Doubtfire en Forrest Gump) en Bill Pullman (gekend uit o.a. While you were sleeping, Casper en Independence Day) in combinatie met strepen grijze sneeuw toont. Het zuigt ons meteen in de voorstelling waar behoorlijk wat humor in zit (bv. tussen Kate en Joe: 'Doe me een plezier en wees niet behulpzaam', of bij Joe wanneer die Chris en Ann ziet kussen: 'What's this? Labour Day?') en vooral het eerste bedrijf voorbijvliegt. Het tweede is langer, sleept wat, en sommige acteurs trappen in de val van overacting (o.a. Colin Morgan die als een hond begint te janken op het einde en te opvallend op een cue wacht om daarmee te stoppen wanneer het huis terug naar de achterkant van het podium rijdt wat vreemd is) wanneer de rollercoaster aan emoties erg snel gaat op het einde. All my sons is zonder meer zeer goed, en toont de klasse van Bill Pullman en Sally Field in respectievelijk de rollen van Joe Keller en Kate Keller terwijl Jenna Coleman als Ann Deever stráált.

We zijn 1947, net na de Tweede Wereldoorlog. Joe en Kate hebben hun Amerikaanse droom verwezenlijkt. Ze hebben twee zonen: Larry en Chris (Colin Morgan), en een eigen huis, een plek onder de zon. Larry is echter al drie jaar vermist. Frank Lubey (Gunnar Cauthery) creëert een horoscoop die stelt dat de sterren rond Larry's teken op de dag dat ie van de aardbodem verdween allemaal gunstig waren. Larry leeft nog volgens hem waarbij hij meteen datgene vertelt dat Kate wil horen. Larry's voormalige vriendin houdt er nu een relatie op na met zijn broer Chris, wat niet in goede aarde valt bij Kate omdat voor haar Larry nog steeds leeft. Wanneer Anns broer George, die een advocaat geworden is, langskomt, wordt het broze evenwicht bij de Kellers opnieuw verstoord. Hij wil immers niet dat zijn zus Ann met Chris trouwt omdat volgens hem de Kellers het leven van de Deevers verwoest hebben. Georges vader zit namelijk in de gevangenis omdat ie de dood van 21 piloten van de luchtmacht op zijn geweten heeft. Joe werd vrijgesproken maar is even schuldig. Alleen leverde een telefoontje dat ie pleegde met Steve geen (voldoende) juridisch bewijsmateriaal op.

Erg knap is de sfeerzetting al bij de start van de voorstelling die via de video je meteen in het verhaal zuigt. Bill Pullman komt heerlijk dreigend en gevaarlijk over, doseert goed, en weet net als de andere acteurs en actrices zeer goed te projecteren. Stelselmatig bouwt ie het donkere kantje van zijn personage op. Sally Field (72) speelt dan weer de oude vrouw met bevende handen die traag het huis in gaat, vroom met gevouwen handen in haar schommelstoel buiten zit, maar

gaandeweg steeds meer lijdt onder de gebeurtenissen, en niet wil inzien dat een van haar zonen er niet meer is. Nochtans zijn alle tekenen er. Er heeft net een storm gewoed en de boom die ze drie jaar geleden geplant hebben voor Larry is omgewaaid door de storm die net gewoed heeft. Ook de rozenstruiken hebben trouwens schade opgelopen.

Knap is de sfeer die in geen tijd kantelt in het tweede bedrijf wanneer de Kellers George voor zich gewonnen lijken te hebben en hem doen inzien dat ze eigenlijk een tweede familie voor hem zijn. Kortom: het lijkt er even op dat het koek en ei geworden is tussen hem en de Kellers. Maar niet veel later verspreekt Kate zich dat Joe in geen jaren nog ziek is geweest waardoor de tegenstellingen net scherper dan ooit worden. 'Als hij dood is, heeft Joe hem vermoord.' stelt Kate. Joe ziet na verloop van tijd geen uitweg meer en zal zich van kant maken. Liever dat blijkbaar dan naar de gevangenis moeten.

Met *All My Sons* bekritiseert Arthur Miller de Amerikaanse droom. Bijtende schuldgevoelens vormen de onderlaag van dit werk. Het drama is het resultaat van overboord gegooide ethische principes om persoonlijke ambities te verwezenlijken.

< Bert Hertogs >

De live screening van *All my sons* kon je op 13 en 16 februari 2020 zien in Kinopolis Antwerpen, Braine, Brussel, Gent en Leuven